

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

DANIEL
SILVA

**CEALALTĂ
FEMEIE**

Traducere din limba engleză și note
DANA-LIGIA ILIN

București
2020

1

BUDAPESTA, UNGARIA

Nu s-ar fi întâmplat nimic – nici căutarea disperată a trădătorului, nici alianțele de nevoie și nici morțile fără rost – dacă n-ar fi fost bietul Heathcliff. El a fost simbolul lor tragic, promisiunea lor încălcată. În cele din urmă, s-a dovedit că el a fost încă unul dintre motivele de mândrie ale lui Gabriel. Acestea fiind spuse, Gabriel ar fi preferat ca Heathcliff să fi rămas în continuare de partea sa. Agenți dubli ca Heathcliff nu apar în fiecare zi, uneori doar o dată în carieră, rareori de două ori. Asta e natura spionajului, se jeluia Gabriel. Așa era viața însăși.

Heathcliff nu era numele lui adevărat; fusese generat la întâmplare, sau cel puțin așa spuneau oamenii lui de legătură, de un computer. Programul alesese dinadins un nume care nu semăna deloc cu numele real, naționalitatea sau meseria agentului dublu. În această privință reușise. Bărbatul căruia îi fusese dat numele Heathcliff nu era nici copil găsit, nici romantic incorigibil. Nu avea nici fire înverșunată, răzbunătoare sau violentă. În realitate, n-avea nimic în comun cu Heathclifful lui Emily Brontë, în afară de pielea întunecată, deoarece mama sa era din fosta Republică Sovietică Georgia. Din aceeași republică, după cum sublinia ea cu mândrie, cu tovarășul Stalin, al cărui

portret atârna încă în camera de zi a apartamentului ei din Moscova.

Totuși, Heathcliff vorbea și citea cursiv engleza și îndrăgea romanul victorian. De fapt, flirtase cu ideea de a studia literatura engleză înainte să-și vină în fire și să se înscrie la Institutul de Limbi Străine din Moscova, considerat a doua dintre cele mai prestigioase universități din Uniunea Sovietică. Consilierul său din cadrul facultății era un descoperitor de talente pentru SVR, Serviciul de Informații Externe, și la absolvire Heathcliff a fost invitat să se înscrie la academia SVR. Mama sa, îmbătăată de bucurie, a pus flori și fructe proaspete sub portretul tovarășului Stalin.

- Se uită la tine, a zis. Într-o zi vei fi un bărbat de care lumea să țină seama. Un bărbat de care lumea să se teamă.

În ochii mamei sale, era cel mai bun lucru care putea să fie un bărbat.

Ambiția celor mai mulți cadeți era să slujească peste hotare, într-o *rezidentura*, o agenție SVR, în care să recruteze și să păstorească spioni dintre dușmani. Era nevoie de un anumit tip de agent pentru a face o astfel de muncă. Trebuia să fie îndrăzneț, încrezător în sine, vorbăreț, cu mintea ageră, seducător înnăscut. Din păcate, Heathcliff nu era înzestrat cu nici una dintre aceste calități. Și nici nu avea atributele fizice necesare pentru unele dintre sarcinile mai neplăcute ale SVR. Ceea ce avea era talentul la limbi străine - vorbea cursiv germana și olandeza, precum și engleza - și o memorie care era considerată excepțională chiar și raportată la standardele înalte ale SVR. I s-a dat de ales, lucru rar în lumea ierarhică a SVR. Putea să lucreze la Centrala din Moscova ca traducător sau

să acționeze pe teren, pe post de curier. A ales a doua ofertă, pecetluindu-și astfel soarta.

Nu era o muncă spectaculoasă, însă era vitală. Cu cele patru limbi vorbite și o servietă diplomat plină de pașapoarte false, băntuia prin lume în slujba patriei, un curier clandestin, un poștaş secret. Golea căsuțele poștale impersonale, băga bani gheață în casete de valori și, uneori, chiar avea de-a face cu un agent real plătit de Centrala din Moscova. Nu era neobișnuit pentru el să petreacă trei sute de nopți pe an în afara Rusiei, ceea ce îl făcea să nu fie potrivit pentru căsătorie, nici măcar pentru o relație serioasă. SVR îi oferea consolare feminină când era la Moscova - femei tinere și frumoase, care în condiții normale nici nu s-ar fi uitat la el -, însă atunci când călătorea era înclinat spre crize de singurătate profundă.

Într-un astfel de moment, la barul unui hotel din Hamburg, a întâlnit-o pe Catherine. Ea bea vin alb la o masă din colț, o femeie atrăgătoare de treizeci și ceva de ani, cu păr șaten-deschis, brațe și picioare bronzate. Heathcliff primise ordinul să se ferească de astfel de femei când călătorește. Invariabil, erau agente de informații ale inamicilor sau prostituate aflate în slujba lor. Însă Catherine nu arăta așa. Și când i-a aruncat lui Heathcliff o privire pe deasupra telefonului mobil și i-a zâmbit, el a simțit o străfulgerare de electricitate pornind din inimă direct până în vintre.

- N-ai vrea să mi te alături? a întrebat ea. Nu-mi place să beau singură.

N-o chema Catherine, ci Astrid. Cel puțin, acesta era numele pe care i l-a șoptit la ureche în vreme ce își plimba ușurel o unghie pe partea interioară a coapsei lui. Era olandeză, ceea ce însemna că Heathcliff, care se dădea drept om de afaceri rus, putea să-i vorbească în

limba ei maternă. După câteva pahare băute împreună, ea s-a invitat singură în camera lui Heathcliff, unde el se simțea în siguranță. S-a trezit a doua zi dimineață cumplit de mahmur, lucru neobișnuit pentru el, și fără să-și amintească să fi făcut dragoste. Astrid făcuse deja duș și era îmbrăcată cu un halat de baie. La lumina zilei, frumusețea ei remarcabilă era pe deplin vizibilă.

- Ești liber în seara asta? l-a întrebat.

- N-ar trebui să fiu.

- De ce nu?

El nu a știut ce să răspundă.

- Și totuși, o să mă scoți la o întâlnire adevărată.

O cină plăcută. Poate și o discotecă, după aceea.

- Și apoi?

Ea și-a desfăcut halatul, dezvăluind o pereche de sâni frumos rotunjiți. Oricât s-a străduit, Heathcliff nu și-a putut aminti să-i fi mângâiat.

Au făcut schimb de numere de telefon, alt lucru interzis, și s-au despărțit. Heathcliff avea două treburi la Hamburg în ziua aceea, pentru care era nevoie de câteva ore de „curățare chimică“, ca să se asigure că nu e supravegheat. În vreme ce îndeplinea a doua sarcină - golirea de rutină a unei căsuțe poștale impersonale -, a primit un SMS cu numele unui restaurant la modă din apropierea portului. A ajuns la ora stabilită și a găsit o Astrid radioasă, stând deja la o masă, în spatele unei sticle desfăcute de Montrachet cumplit de scump. Heathcliff s-a încruntat; trebuia să plătească vinul din buzunarul său. Centrala din Moscova îi monitoriza atent cheltuielile și îl muștra când își depășea indemnizația.

Astrid a părut să-i simtă stânjeneala.

- Nu te îngrijora, fac eu cinste.

- Credeam că eu trebuie să te scot pe tine la o întâlnire adevărată.

- Chiar am zis eu așa ceva?

În clipa aceea, Heathcliff și-a dat seama că făcuse o greșală groaznică. Intuiția îl îndemna să se răsucească pe călcâie și s-o ia la goană, dar știa că n-avea rost; era prins în laț. Așa că a rămas în restaurant și a cinat cu femeia care îl trădase. Conversația a fost prețioasă și tensionată - ca într-un serial de televiziune prost - și, când a venit nota, a plătit Astrid. Cu bani gheață, firește.

Afară aștepta o mașină. Heathcliff n-a protestat când Astrid i-a șoptit să urce pe bancheta din spate. N-a protestat nici când mașina a luat-o în direcția opusă hotelului său. Șoferul era în mod evident profesionist; n-a scos nici un cuvânt în vreme ce făcea câteva manevre de manual care aveau rostul să scape de urmăritori. Astrid și-a petrecut timpul trimițând și primind SMS-uri. Nu i s-a adresat deloc lui Heathcliff.

- Noi doi am...

- Făcut dragoste? a întrebat ea.

- Da.

Ea s-a uitat pe fereastră.

- Bine, a zis el. E mai bine așa.

Când au oprit, în cele din urmă, se aflau în fața unei căsuțe de pe malul mării. Înăuntru aștepta un bărbat. I s-a adresat lui Heathcliff într-o engleză cu accent german. A spus că îl cheamă Marcus. A spus că lucrează pentru un serviciu de informații occidental. N-a precizat pentru care. Apoi i-a arătat lui Heathcliff câteva documente confidentiale pe care Astrid le copiasse în seara dinainte din servieta lui încuiată, în vreme ce el era scos din funcțiune de drogurile pe care i le dăduse ea. Heathcliff avea să continue să furnizeze astfel de

documente, a zis Marcus, și mult mai multe. Dacă nu, Marcus și colegii lui aveau să folosească materialele pe care le aveau deja ca să-i facă să creadă pe cei din Centrala din Moscova că Heathcliff era spion.

Spre deosebire de tizul său, Heathcliff nu era nici înverșunat, nici răzbunător. S-a întors la Moscova mai bogat cu o jumătate de milion de dolari și a așteptat următoarea misiune. SVR i-a livrat o tânără frumoasă în apartamentul de pe Dealul Vrăbiilor. Aproape că a leșinat de spaimă când ea s-a prezentat Ekaterina. I-a făcut o omletă și a expediat-o fără să se fi atins de ea.

Speranța de viață pentru un om în poziția lui Heathcliff nu era prea mare. Pedepsa pentru trădare era moartea. Însă nu o moarte rapidă, ci una îngrozitoare. La fel ca toți care au lucrat în SVR, Heathcliff auzise poveștile. Povești despre bărbați în toată firea care se rugau ca un glonț să le curme chinul. În cele din urmă, avea să vină, în stilul rusesc, în ceafă. SVR numea asta *vîșșaiia mera*: pedeapsa capitală. Heathcliff era hotărât să nu se lase niciodată prins de ei. A obținut de la Marcus o fiolă ca să se sinucidă. Nu era nevoie decât de o mușcătură. Zece secunde, apoi se termina totul.

Marcus i-a dat lui Heathcliff și un dispozitiv secret de comunicare, care îi permitea să transmită rapoarte prin satelit, prin microrafale cifrate. Heathcliff l-a folosit rar, preferând să-i dea raportul personal lui Marcus în timpul călătoriilor peste hotare. Ori de câte ori era posibil, îl lăsa pe Marcus să fotografieze conținutul servietei-diplomat, dar în principal vorbeau. Heathcliff era un om neimportant, însă lucra pentru oameni importanți și le transporta secretele. În plus, cunoștea amplasamentul căsuțelor poștale impersonale rusești din întreaga lume, pe care îl purta în memoria

sa prodigioasă. Heathcliff avea grijă să nu divulge prea mult și prea repede – pentru binele său și al contului său bancar aflat în creștere rapidă. Își dezvăluia cu târâita secretele, ca să le sporească valoarea. O jumătate de milion a devenit într-un an un milion. Apoi două. Apoi trei.

Conștiința lui Heathcliff a rămas netulburată – era un om neinteresat de ideologie sau de politică –, însă teama îl bântuia zi și noapte. Teama că Centrala din Moscova știa de trădarea lui și îi urmărea fiecare mișcare. Teama că dezvăluise prea multe secrete sau că unul dintre spionii din Occident ai Centralei l-ar putea da de gol în cele din urmă. De multe ori îl rugase pe Marcus să-l scoată din frig. Însă Marcus, uneori cu un strop de balsam alinător, alteori cu o plesnitură de bici, refuzase. Heathcliff trebuia să continue să spioneze până în momentul în care viața i-ar fi fost cu adevărat în primejdie. De-abia atunci avea să-i îngăduie să dezerteze. Pe bună dreptate, se îndoia de capacitatea lui Marcus de a-și da seama de momentul exact în care sabia urma să cadă, însă nu avea de ales, trebuia să continue. Marcus îl șantajase să-i facă jocul. Și avea să stoarcă de la el toate secretele înainte să-l elibereze din lanțuri.

Însă nu toate secretele sunt la fel. Unele sunt banale, cotidiene, și pot fi transmise cu un risc mic sau chiar fără risc pentru mesager. Însă altele sunt mult prea primejdioase pentru a fi trădate. Heathcliff a dat, în cele din urmă, peste un astfel de secret într-o casuță poștală impersonală, în îndepărtatul Montréal. Casuța poștală era, de fapt, un apartament nelocuit, folosit de un agent rus clandestin care acționa sub acoperire în SUA. În dulăpiorul de sub chiuveta din bucătărie era ascuns un stick. Lui Heathcliff i se spusese să-l ia

și să-l aducă la Centrala din Moscova, evitând astfel puternica NSA¹. Înainte să plece din apartament, a băgat USB-ul în laptop și a constatat că nu era parolat și conținutul nu era cifrat. Heathcliff a citit fără probleme documentele. Erau de la mai multe servicii de informații americane, toate cu cel mai înalt nivel de confidențialitate posibil.

Heathcliff n-a îndrăznit să copieze documentele. În schimb, a încredințat fiecare amănunt memoriei sale fără cusur și s-a întors la Centrala din Moscova, unde i-a înmănat controlorului său USB-ul, împreună cu o mustrare severă la adresa clandestinului care nu-l asigurase cum se cuvine. Controlorul, pe nume Volkov, a promis că se va ocupa de această chestiune. Apoi i-a oferit lui Heathcliff ca răsplată o deplasare relaxantă la Budapesta prietenă. „Consider-o o vacanță gratuită din partea Centralei din Moscova. Să nu mă înțelegi greșit, Konstantin, dar arăți de parcă ți-ar prinde bine puțin timp liber.“

În seara aceea a folosit dispozitivul secret de comunicare ca să-l informeze pe Marcus că descoperise un secret atât de important, încât nu avea de ales decât să dezerteze. Spre marea sa surprindere, Marcus n-a obiectat. L-a instruit pe Heathcliff să se debaraseze de dispozitiv în așa fel încât să nu poată fi găsit niciodată. Heathcliff l-a zdrobit și a aruncat resturile într-un canal. Nici măcar copiii direcției de securitate a SVR nu ar căuta acolo, și-a zis el.

O săptămână mai târziu, după ce i-a făcut o ultimă vizită mamei sale în apartamentul ca o cușcă de iepuri, cu portretul mohorât al unui tovarăș Stalin care veghea

neobosit, Heathcliff a plecat pentru ultima oară din Rusia. A ajuns la Budapesta spre sfârșitul după-amiezii, pe când ninge domol peste oraș, și a luat un taxi până la hotelul InterContinental. Camera lui dădea spre Dunăre. A încuiat de două ori ușa și a tras zăvorul. Apoi s-a așezat la birou și a așteptat să-i sune mobilul. Lângă el era fiola pe care i-o dăduse Marcus ca să se sinucidă. Nu era nevoie decât de o mușcătură. Zece secunde. Apoi se termina totul.

¹ National Security Agency – Agenția Națională de Securitate